

THREE BLADES. ONE GILLETTE.

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

மூன்று பிளேடுகள். ஒரே GILLETTE.

THE FAMILY · 04

நாம் உண்மையில் உடைமையாகக் கொண்டிருக்கும்
அனைத்தும் — சத்தமின்றி, விழிப்புணர்வின்றி —
எப்படியும் முன்னேறிச் செல்கிறது.

காலத்தைப் போல.

அது கேட்பதில்லை. எச்சரிப்பதில்லை.

அது வந்து சேர்கிறது.

அதற்கு ஒரு பெயர் உண்டு: விதி.

ஒரு மனிதர் ஒருமுறை, தான் நினைவுகூரப்பட
வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்.

உள்ளூரில் அல்ல. தற்காலிகமாக அல்ல.

மனிதகுலத்துக்காக.

அவருக்கு ஒரே ஒரு வாய்ப்பு இருந்தது.

அமெரிக்காவில் ஒரு மதியம், தரையில் வீசப்பட்டிருந்த
ஒரு பிளேடை அவர் எடுத்தார்.

பாட்டில் மூடியை வேறொருவர் கண்டுபிடித்திருந்தார்.

அவர் வேறொன்றைப் பார்த்தார்.

அவர் ஒரு பொருளை மேம்படுத்தவில்லை.

அவர் ஒரு சைகையை மாற்றி எழுதினார்.

சவரம் ஓர் அமைப்பானது.

பிளேடு ஒருமுறை பயன்படுத்தித் தூக்கி எறியும்
பொருளானது.

பெயர் நிரந்தரமானது.

மக்கள் அந்தப் பொருளை வாங்கியபோது,

அவருடைய பெயரைச் சொன்னார்கள்.

King Camp Gillette.

ஃப்ரீமேசன்.

"The Human Drift" நூலின் ஆசிரியர், 1894.

என் தந்தை.

ஒரு சுரங்கத் தொழிலாளிக்கும் உயர்குடித் தாய்க்கும்
பிறந்த மகன்.

அக்கறையுடன் வளர்க்கப்பட்டவர். எல்லைகள் இன்றி
உருவானவர்.

12 வயதில், வளர்ந்த ஆண்கள் அவரைக் கண்டு
அஞ்சினார்கள்.

அவர் வன்முறையாளர் என்பதால் அல்ல —

அவர் தயங்காதவர் என்பதால்.

ஓர் இரவு, திரையரங்குக்குப் போகும் வழியில்,

தன்னைவிட வயதில் மூத்த ஒரு கும்பல் அவரைத்
தாக்கியது.

தனியாக.

தப்பிக்க வழியில்லை.

தரையில் ஒரு சவர பிளேடைக் கண்டார்.

அதை எடுத்தார்.

அவர்களில் ஒருவனின் முகத்தில் ஒரு கீறல் போட்டார்.

அவர்கள் ஓடினார்கள்.

அந்தத் தருணம் ஒருபோதும் விலகவில்லை.

பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்து:

120 விண்ணப்பதாரர்கள்.

ஒரே பணியிடம்.

அவர் மூன்றாவதாக வந்தார்.

முதல் இருவரும் பேரம் பேசினார்கள்.

அவர் பேசவில்லை.

அவர் Gillette Italia-வில் நுழைந்தார்.

40 ஆண்டுகள் அங்கேயே இருந்தார்.

ஓய்வுக்குப் பிறகும், எதுவும் மாறவில்லை.

மக்கள் இன்னும் தெருவில் அவரை நிறுத்தினார்கள்.

இன்னும் அவரை அடையாளம் கண்டார்கள்.

அவருடைய பெயரால் அல்ல.

அவர் எதைக் குறித்து நின்றாரோ அதனால்.

Frega.

Gillette-இன் மனிதர்.

பிளேடு.

ஒவ்வொரு திங்கள்கிழமையும் அவர் அதிகாலையில் புறப்பட்டார்.

ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் திரும்பி வந்தார்.

ஒருபோதும் குறை சொன்னதில்லை.

ஒருபோதும் விளக்கம் சொன்னதில்லை.

அவர் என் தந்தை.

ஒரு நாள், தன்னை உண்மையிலேயே ஒத்திருந்த ஒரே மகன் நான்தான் என்று அவர் ஒருவரிடம் சொன்னார்.

பல ஆண்டுகள் கழித்துத்தான் எனக்குத் தெரிந்தது.

அதுதான் அவருடைய வழி.

அறிவிப்புகள் இல்லை.

திசை மட்டுமே.

எனக்கு 19 வயது.

இராணுவ சேவை.

காவல்துறைத் தேர்வில் தேர்ச்சி.

மே 1985-இல், Naples-இல் அவர் என்னைச் சந்தித்தார்.

அது ஒரு தந்தை-மகன் சந்திப்பு அல்ல.

அது வேலையைப் பற்றியதும் அல்ல.

அது வேறொன்று.

அவர் என்னிடம் ஒரே ஒரு கேள்வி கேட்டார்:

“உன் வாழ்க்கையை என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

அழுத்தம் இல்லை.

அறிவுரை இல்லை.

அவ்வளவுதான்.

நான் ஏழு நாட்கள் எடுத்துக்கொண்டேன்.

பிறகு Gillette-உடன் இணைந்த ஒரு கூட்டமைப்பில்
சேர்ந்தேன்.

சாத்தியமான மிகக் கீழான பணி.

உச்சியைப் பார்க்க விரும்பினால்

அடியிலிருந்து தொடங்குகிறீர்கள்.

பதினெட்டு ஆண்டுகள்.

நான் அதை அடைந்தேன்.

பிறகு ஏதோ ஒன்று முடிந்துபோனது.

பணம் அல்ல.

பதவி அல்ல.

ஆர்வம்.

அதனால் நான் விலகினேன்.

அவர் என்னைத் தனிமையில் மீண்டும் சந்தித்தார்.

அப்போது ஏற்கெனவே ஓய்வு பெற்றிருந்தார்.

என்னைத் தடுக்க அவர் முயலவில்லை.

தனக்குப் புரிகிறது என்றார்.

இது நடக்கும் என்று அவருக்கு எப்போதும் தெரியும்.

ஏனென்றால் நான் அவரைப் போலவே இருந்தேன்:

கணிக்க முடியாதவன்.

எப்போதும் இன்னும் சிறந்த ஒன்றை நோக்கி
நகர்பவன்.

30 நவம்பர் 2003.

என் தாய் Gillette-ஐ விட்டு நான் விலகினேன்.

ஆனால் DNA-வை நான் இழக்கவில்லை.

மூன்று கதைகள்.

மூன்று தருணங்கள்.

இது நான்காவது.

1993 முதல் ஃப்ரீமேசனரி.

பித்தாகரஸ்.

மறைஞான ஒழுக்கம்.

செதுக்கப்படாத கல்லை எடுத்து

பாரம் தாங்கும் ஒன்றாக அதை மாற்றுகிறீர்கள்.

இதயம் ஊட்டுவதை

மனம் கூர்மைப்படுத்துகிறது.

நான் ஒரு சர்வதேச மேலாளரானேன்.

உலகம் முழுவதும் பயணம் செய்தேன்.

இன்னும் பதினெட்டு ஆண்டுகள்.

பிறகு ஒரு நாள்

நான் எழுதத் தொடங்கினேன்.

ஒரு நூல் அல்ல.

இரண்டு அல்ல.

பத்து அல்ல.

ஐம்பது அல்ல.

நூறு அல்ல.

1600-க்கும் மேல்.

எண்ணுவதை நிறுத்திவிட்டேன்.

நான் அங்கீகரிக்கப்பட விரும்புகிறேன்.

ஆனால் நான் நூல்களை விற்பதில்லை.

நான் அணுகலைத் தருகிறேன்.

என்னை எங்கே வைப்பது என்று அமைப்புக்குத் தெரியவில்லை.

எல்லாவற்றையும் இலவசமாகக் கொடுத்துவிடும் ஒரு சுதந்திர எழுத்தாளர்

ஒரு வகைப்பாடு அல்ல.

அது ஒரு பிரச்சினை.

நான் அமைப்பைத் தாக்குவதில்லை.

அதைவிட மோசமானதைச் செய்கிறேன்.

அதிலிருந்து மதிப்பை அகற்றுகிறேன்.

அவர்கள் என்னைப் படிக்கிறார்கள்.

ஆனால் என்னைக் கையாள முடியவில்லை.

எனக்கு விலை வைக்க முடியவில்லை.

என்னை ஒரு சட்டகத்துக்குள் அடைக்க முடியவில்லை.

என்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது.

எனக்கு விலை இல்லை.

ஏனென்றால் நான் எதையும் விற்பதில்லை.
விதி ஒருபோதும் எதிர்பார்க்கப்படுவதில்லை.
என்னைப் போல.
ஆனால் அது இருக்கிறது.
நான் இன்னும் அதை நோக்கி
நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

Nando